

De blauwdruk van de ziel

Er komt een man bij de hemelpoort en Petrus vraagt hem: 'Leg me eens, wat heb jij op aarde gedaan, heb jij je missie vervuld?' En hij antwoordt trots: 'Ik heb geprobeerd om heel goed te leven en net zoals Mahatma Gandhi en Martin Luther King te zijn.' Waarop Petrus antwoordt: 'Jammer, maar die twee hebben we hier al rondlopen. Wie ben jij geweest?'

DOOR WILLEM GLAUDEMANS

5 0

Door met honderden mensen te werken ontdekte ik dat er zoiets is als de blauwdruk van de ziel, dat ieder mens zo'n blauwdruk heeft, en dat die met eenvoudige hulpmiddelen uit het onbewuste omhoog is te halen. De meeste mensen zijn hun blauwdruk vergeten. Ze weten niet waarvoor ze hier zijn en wat hun missie is. Maar die is nog steeds in het onbewuste aanwezig. Onze ziel heeft die voor ons bewaard. Het is een spannend verhaal die blauwdruk te ontdekken en bewust te maken. En het geeft diepe vervulling je leven vervolgens in overeenstemming daarmee in te richten en gelukkig te zijn. In de loop der jaren ontdekte ik bovendien dat zo'n blauwdruk niet iets statisch is, maar dat het een dynamisch en levend organisme is dat het hele leven vorm en richting kan geven en dat met elke stap die je zet het bewustzijn daarover groeit. Want het is een oude wet dat je meer inzicht krijgt naarmate je leeft naar het hoogste inzicht dat je hebt. Dat geeft je missie vleugels.

VERSCHEURD DOOR TALENTEN

Laat ik bij het begin beginnen. Jaren geleden worstelde ik met de vraag hoe ik mijn leven dienstbaar kon maken aan een groter doel. Ik had ergens diep in mij het gevoel dat ik hier niet voor niets was, en dat ik mijn talenten niet voor mijzelf alleen gekregen had. Ik kon mijn hart voelen kloppen als ik bedacht hoe mijn leven zinvol opgenomen kon zijn in een groter geheel, dat ik voor het gemak maar God noemde. Ik ben veelzijdig getalenteerd, en dat maakte het er niet eenvoudiger op een bepaalde

richting in mijn leven te kiezen. Ik voelde me eerder door mijn talenten alle kanten op getrokken: zou ik kunstenaar worden, schilder of beeldhouwer, en de kunstacademie volgen? Zou ik verder de wetenschap in gaan? Zou ik schrijver of dichter worden, en zo een jeugdroom vervullen? Zou ik filosofie of toch liever archeologie gaan studeren, twee gebieden die mij enorm boeiden? Zou ik les gaan geven? Zou ik mensen gaan begeleiden en psychologie gaan doen? Zou ik ziekenhuispastor worden en mij in stervensbegeleiding bekwamen? Theologie had ook mijn belangstelling. En zo zag ik nog een aantal mogelijkheden voor me. Met mij kon je werkelijk alle kanten uit. Ik realiseerde me dat onder al deze verlangens authentieke talenten schuilgingen, maar dat ik het ze onmogelijk allemaal naar de zin kon maken. Dan had ik wel tien levens nodig. Had ik maar één duidelijk talent, verzuchtte ik wel eens, zoals een musicus, een sportmens of een schaakgrootmeester, dan wist je het tenminste. Voor mijn veelzijdigheid leek geen oplossing te bestaan. Maar daarin bleek ik mij te vergissen.

RONDE TAFEL CONFERENTIE

Op een avond, zo'n twaalf jaar geleden, zat ik aan tafel, ik had een ronde eetkamertafel. En het leek alsof ik daar met al mijn talenten zat, een soort ronde tafel conferentie. Ze waren er allemaal: de schrijver, de priester, de onderzoeker, de kunstenaar, de therapeut, de filosoof, de leraar, de nar, de muzikant en nog een stel dat ik me nu niet meer precies kan herinneren. In totaal waren het er twaalf, wat ik een mooi en betekenisvol getal vond.

En het merkwaardige was dat ik gewoon met ze kon praten en ze kon vragen waar het met mijn leven naar toe moest en wat ze voor me konden doen, hoe ze hun functie zagen. Eerst kwetterden ze door elkaar als een kooi jonge vogels. Toen ze allemaal hun zegje hadden gedaan, werd het stiller en kon ik gaan voelen hoezeer ze allemaal bevlogen waren door hetzelfde ideaal om dienstbaar te zijn. Ik voelde me opeens oprecht rijk met al die prachtige talenten. En doordat ze zo met mij spraken, zagen ze ook elkaar voor het eerst. Ze leken niet langer elkaars concurrenten, maar ze konden elkaar respecteren en zelfs helpen. Dat laatste was een gouden idee: ik kon de onderzoeker, de leraar en de schrijver samen eropuit sturen. Ze vormden een goed team: als ik een les moest voorbereiden kon de onderzoeker snel informatie verzamelen, uitzoeken en ordenen, zodat de schrijver daarvan een heldere paper kon maken die de leraar in zijn les kon gebruiken, daarbij bovendien gesteund door de begeleider.

En al wist ik nog niet de grote richting van mijn leven, ik had in elk geval ontdekt dat ik mijn talenten bewust samen kon inzetten, en daarmee experimenteerde ik. Het werd rustiger in mij en het voelde meer geïntegreerd van binnen. Maar dat was pas het begin.

IEDEREEN HEEFT ER TWAALF

Wat voor mij gold, zou vermoedelijk ook voor anderen gelden. Ik besepte dat wanneer dit bij mij zo van binnen werkte, ik daarin vast niet de enige zou zijn. Ik ging er eigenlijk meteen vanuit dat iedereen twaalf talenten heeft en dat je die talenten dient aan te sturen. Het beeld ontstond van koning Arthur met twaalf ridders, Jezus met twaalf apostelen. Ik ging op zoek naar andere universele talenten, andere archetypen. Ik kreeg uiteindelijk bijna zeventig archetypische talenten en schreef ze op kaartjes. Het waren geen beroepen als conciërge, apotheker of minister, maar de sprookjesachtige benamingen van oertalenten als opruimer, herbergier, veldheer, kruidenvrouw, nar, waarzegster enz. Ik tekende een rond spelbord met twaalf vakken en experimenteerde in de vriendenkring. Ik ontdekte dat ook zij met deze beelden vooruit konden en helderheid konden krijgen over hun innerlijke koninkrijk en de functie van hun talenten. Er bleek een archetypisch gebied in ons onbewuste te zijn dat bij elk talent beelden kon genereren die betekenis hebben. Zo wandelde ik met de een door een prachtig groen landschap naar een kasteel waar hij als koning zijn talenten ontmoette en met hen kon praten, en ging ik met de ander een barre bergtocht maken waarbij

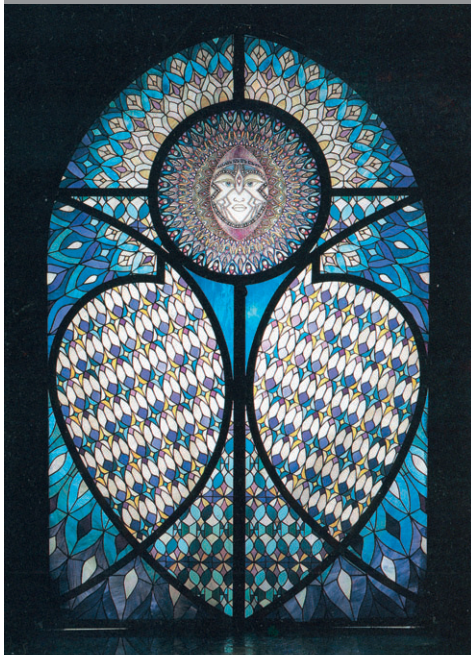
we uiteindelijk op een bergweide kwamen waar dertien rotsblokken stonden. Weer een ander ontmoette elk talent in zijn eigen omgeving: de alchemist in het laboratorium onderin het kasteel, de hovenier tussen de bomen in het park, de kunstenaar in zijn atelier en de zwerver, ja, de zwerver was niet thuis. Ieder kreeg zijn eigen innerlijke beelden die vol betekenis zaten. En het effect was steeds dat er grotere harmonie kwam in het innerlijke koninkrijk: talenten gingen beter samenwerken, de koning of koningin ging beter regeren, onderlinge conflicten werden opgelost en talenten konden eindelijk tegen de koning(in) zeggen wat ze nodig hadden. Deze integratie is een belangrijk onderdeel van het geheel, maar het leidt nog niet meteen tot inzicht in de levensmissie, in de blauwdruk. Het is wel de noodzakelijke voorwaarde daartoe, ontdekte ik.

EÉN PLUS ÉÉN

Ik ga uit van een eenvoudige vooronderstelling: iedereen hier heeft een bepaalde missie te vervullen. En als dat zo is, dan heeft iedereen natuurlijk ook de desbetreffende talenten meegekregen, anders zou het een wrede en onlogische aangelegenheid zijn. Wanneer je nu deze twee eenvoudige stellingen bij elkaar optelt, krijg je het volgende: door naar je talenten en hun onderlinge samenhang te kijken, kun je ontdekken wat de blauwdruk van je levensmissie is. Simpel, nietwaar? De ervaring is dat de meeste mensen wel redelijk inzicht hebben in hun talenten, maar geen weet hebben van de missie van hun ziel. Door nu als het ware de omgekeerde weg te bewandelen en bij je talenten te beginnen, kun je ook je missie ontdekken. Welke richting wijzen ze op, waar is hun gemeenschappelijkheid, waar komen ze samen in enthousiasme? Rond welke droom verenigen zij zich? Ook op deze vragen kwam een antwoord.

ONTDEKKING VAN DE BLAUWDUK

Op een keer begeleidde ik een vriendin met wat nu *Het Talentenspel* is gaan heten. Hoe het precies ontstond weet ik niet meer, maar ik nodigde haar uit om de kaartjes na het ronde bord, neer te leggen in een boomvorm. En we zagen het eigenlijk meteen: door die vorm ga je zien waarnaar je onderweg bent, je gaat zien hoe de talenten hiërarchisch samenhangen. Want je legt die talentenkaarten niet zomaar neer op de boom. Iedereen blijkt in zijn onbewuste een archetypisch beeld van een levensboom te hebben, en dat symbool wordt actief wanneer je intuïtief je talenten aan de boom hangt. Je legt talenten dicht bij de wortels, en die blijken inderdaad de talenten te zijn die jou voeding geven.

Il Tempio dell'Uomo

In dit geval legde zij daar de hovenier neer. Ze stond op het punt te verhuizen en ik raadde haar aan om een appartement met een tuin te nemen, zodat ze daarin haar rust zou vinden, wat ze gedaan heeft. Andere talenten leg je in het hart van de boom, altijd een talent wat bijzonder krachtig is en centraal staat in het koninkrijk, een talent waarmee je je vaak het meest vereenzelvigd. En bovenin de boom leggen mensen talenten die op een of andere manier de levensmissie vertegenwoordigen. Iemand maakte me erop attent dat er al duizenden jaren zo'n symbool van een levensboom is in de joodse kabbala, de sefirotische boom. Door de betekenisrelaties hiervan te bekijken, kon ik de intuïtief gelegde levensboom met talentenkaarten nog veel verder verfijnen. En de ervaring met vele honderden mensen deed vervolgens de rest. Elke plek op de boom blijkt zijn eigen betekenis te hebben in het vervullen van de levensmissie. Geen enkel talent kan gemist worden. Er zijn talenten die voor de voeding zorgen (vaak krijgen deze trouwens te weinig aandacht van de koning), er zijn talenten die je inzet voor de innerlijke harmonie, voor denken, voelen, voor relaties, voor het grotere geheel, er zijn talenten die mannelijk en talenten die vrouwelijk zijn, talenten die aan de kant van de wil en die aan de kant van de liefde staan enz. Wanneer ik dit alles aan cliënten uitleg en hun specifieke boom 'lees', is er altijd een diep gevoel van herkenning en weten: dit klopt, dit ben ik, ik wist het eigenlijk wel. En zo was er opeens een blauwdruk, een inzicht in de missie van de ziel, waarbij alle talenten harmonisch samengaan. Iemand zei eens, kijkend naar die boom: dit is zoals de ziel naar mij kijkt. En dat is

juist uitgedrukt. Maar wat doe je vervolgens met dit inzicht?

DE KOETS

Hier komt de vrije wil erbij in het verhaal. Ieder heeft uiteraard de vrije keuze om niet te luisteren naar de ziel, en haar missie te negeren. En ik moet zeggen dat dit nogal vaak voorkomt. Mensen zetten hun hele ziel en zaligheid in op een paar talenten die met kracht in de wereld worden gezet, maar die niet de hele missie vertegenwoordigen. Dan krijg je een soort scheefgroei in de boom. Of ze vertonen het klassieke beeld van de twaalf (!) ambachten der tien ongelukken, en is er geen richting. Of ze blijven ergens steken in de ontwikkeling van hun boom en proberen zich kleiner te houden dan ze zijn: ze zijn beschroomd voor hun eigen grootse mogelijkheden, en bang voor de verantwoordelijkheid ervan. (Maar de verantwoordelijkheid voor het niet doen van je missie is een veel grotere, een die zwaarder drukt.) Mensen blijken dus op allerlei begrijpelijke manieren behoorlijk doof te zijn voor de ziel. In workshops gebruik ik, om dit inzichtelijk te maken, het beeld van de koets. De ziel is de passagier, de koning zit op de bok met de teugels in handen die verbonden zijn met de paarden, de talenten. Wanneer dit door een aantal deelnemers wordt uitgespeeld, ontstaat het volgende beeld: de koning is heel erg bezig om de paarden in toom te houden en vergeet gewoon naar de ziel te luisteren die op subtiële wijze aanwijzingen geeft over de te volgen weg. Er wordt niet stilgestaan en eenvoudig gevraagd: ziel waar wil je dat we heengaan? Het zijn woeste, maar heel leerzame taferelen. Voor het vervullen van de missie zijn ze alle drie even belangrijk: de *ziel* die de weg weet, de *koning* die de richting vasthoudt en de paarden aanstuurt, de *paarden* die de koets voortbewegen en met hun kracht zorgen dat het doel uiteindelijk wordt bereikt en de missie concreet gemanifesteerd wordt in deze wereld. Maar het gaat mis wanneer de koning zelf denkt de weg te weten, of wanneer hij zijn paarden de route laat bepalen. Maar de ziel reageert in het leven altijd met tal van tekens. En steeds luidere wanneer we de eerste niet verstaan. Maar er is geen dwang, de ziel laat ons vrij tégen haar te kiezen. Met een oneindig vergevingsgezind geduld.

KAFKA

Mensen geven allerlei dingen buiten hen de macht om over hun leven te beslissen en de missie van hun ziel niet te volgen. Er zijn praktische dingen zoals geld, een vaste baan, het onderhouden van het gezin, een hypotheek. Maar ook emotionele

motieven zoals de relatie tot de partner, de druk van de sociale omgeving, de band met collega's, de sociale status. Het is wonderlijk hoezeer we toestaan dat uiterlijke factoren ons afhouden van wat we ergens diep in ons weten dat ons te doen staat. De held blijft thuis en durft zijn roep en roeping niet te volgen. Het is als met de hoofdfiguur van het schrijvende korte verhaal van Franz Kafka, *Vor dem Gesetz (Voor de wet)*. Het handelt over een man die op toestemming wacht om bij het gebouw van de Wet naar binnen te mogen. Hij wacht vele jaren voor de deur, geeft alles wat hij heeft om de wachter om te kopen. De wachter neemt alles aan om hem, zoals hij zegt, niet het idee te geven dat hij er zelf niet alles aan gedaan heeft. Als hij bijna sterft, krijgt hij een glimp te zien van het licht dat achter de deur schijnt. Dan vraagt hij aan de wachter hoe het komt dat er in al die jaren dat hij heeft gewacht nooit iemand anders toegang heeft gevraagd. Het antwoord luidt: 'Niemand anders kon hier toegelaten worden, want deze ingang was alleen voor jou bestemd. Ik ga nu en sluit hem.' Het is het verhaal van de mislukte held die zijn missie heeft gemist.

TWEE AANWIJZINGEN

Maar de ziel geeft ons, behalve rechtstreekse boodschappen, ook twee soorten aanwijzingen: de eerste is enthousiasme, een warm en sterk gevoel, we gaan stralen. Dingen waar we warm voor lopen horen stellig tot onze missie, de kracht van onze ziel straalt door ons heen en wordt ook door anderen waargenomen. De tweede is vanzelfsprekende moeiteloosheid: de dingen die als vanzelf gaan laten ons moeiteloos stromen in de richting van onze levensopdracht.

Maar als we deze tekenen niet verstaan, overvalt ons aan de ene kant een soort moeheid en gelatenheid, zelfs depressiviteit. Of krijgen we aan de andere kant tegenslagen te verduren, waartegen we kunnen kiezen stug te volharden in het volgen van de verkeerde weg. Elke tegenslag is een teken dat we kunnen gebruiken om weer de juiste koers te vinden. En het leven kan bij voortgaande doofheid met een verhevigde vorm van beide reageren: burnout en crisis (ziekte, echtscheiding, baanverlies). Het is een soort: halt, stop. De koets komt met een klap tot stilstand en de koning wordt gevraagd naar de ziel te luisteren. Als het goed is, vormt dit een ontwaakmoment. Een vriend vertelde dat hij al op jonge leeftijd een groot kledingmagazijn runde. Van de ene op de andere dag werd hij ontslagen en lag zes weken trillend op de bank thuis. Zijn geesteskind was hem ruw afgenomen. Maar in die zes weken is hij gaan nadenken over wat er allemaal

niet klopte in deze baan, en over wat hij wel wilde. Nu leidt hij een groot trainingsbureau. Sommige mensen leren door inzicht, andere door ervaring. Ik herhaal even: enthousiasme, slaat om in moeheid, leidt tot burnout. En moeiteloosheid wordt tot tegenslagen, en uiteindelijk crisis. Als je deze verschijnselen herkent, is het vermoedelijk tijd om stil te worden en naar je ziel te luisteren. In het andere geval ben je waarschijnlijk enthousiast en moeiteloos bezig te doen waarvoor je gekomen bent.

'FEESTELIJK BEDANKT'

Als mensen hun droom vertellen, wordt het meestal heel warm en licht in het koninkrijk en alle talenten worden vrolijk. Ze zien hun gezamenlijke richting, ze zien hun optimale samenwerking. Telkens als ik een cliënt uitnodig om over zijn/haar droom te vertellen zie je het gebeuren dat daarin *alle* talenten meedoen. En de cliënt wijst ze zó allemaal aan op het spelbord: als ik die school ga bouwen heb ik eerst de sloper nodig, dan de bouwmeester en de handwerker om het gebouw te ontwerpen en uit te voeren, dan de kunstenaar om het in te richten, dan kan de leermeester met de atleet samen sportlessen gaan geven, en is er de muzikant voor mijn ontspanning, enz. Dan juicht heel het koninkrijk en de cliënt straalt. Maar er is een verschil tussen droom en daad. Zo'n droom wordt stap voor stap verwezenlijkt, zoals elke levensmissie met elke stap groeit. Een vrouw die de droom had een alzijdig healingcentrum op te richten begon met het inrichten van een slaapkamer als praktijkruimte. De missie is niet iets statisch, maar is als een boom dynamisch. Het groeit, en we weten gelukkig niet de hele weg, we zien de richting en kunnen tot aan de horizon kijken. Ik moet dan denken aan iemand als Elisabeth Kübler-Ross (1926-2004), de pionier op het gebied van stervensbegeleiding, hospice en bijna-dood-ervaringen. Ze was eerst plattelandsarts in Zwitserland, later psychiater, later wetenschappelijk onderzoeker en daarna pas ontdekte ze het werkveld waarmee ze haar wezenlijke bijdrage heeft geleverd. Ze zei: 'Als ik alles van te voren had geweten, had ik feestelijk bedankt voor de eer.' En dat is precies de reden waarom we niet alles van te voren weten. De blauwdruk van de ziel geeft de weg aan, het leven kleurt die in, stap voor stap. Mits we er JA tegen zeggen.

JA-ZEGGEN

En dat is precies waarom mensen soms in de situatie komen dat ze wel hun missie weten, maar toch niet gelukkig zijn. Eenvoudig omdat ze er geen JA tegen hebben gezegd. Uit de ervaring van tal van

mensen weet ik dat, wanneer we ons echt met onze missie verbinden, we niet alleen de stuwkracht ervan ondergaan, maar ook alle hulp krijgen om deze te volbrengen. De juiste mensen en middelen en zelfs het benodigde geld komen op de juiste tijd, op onverwachte wijze naar je toe. De eerste stappen zijn vaak het moeilijkst, kosten het meeste lef, een sprong in het diepe. 'Leven is het meervoud van lef', zei Loesje. Je kunt nu eenmaal niet leren zwemmen door aan de kant te blijven droogoefenen. Elke held, in alle mythologieën ter wereld, moet zijn huis verlaten, zijn vertrouwde leven opgeven en op ongebaande paden zijn eigen tocht vervolgen. Een gebaand pad is namelijk het pad van een ander, en daar vind je dus niet jouw schat, jouw goud, jouw vervulling. Een sessie of workshop eindig ik er dan ook altijd mee de speler uit te nodigen letterlijk voor zijn missie te gaan staan, en er JA tegen te zeggen en zo op weg te gaan. Mensen ervaren dan soms een stroom energie door zich heen, de zachte maar eenpuntige kracht ervan. En dan weten ze dat ze geholpen zullen worden. Bij elke concrete stap die ze vervolgens zetten groeit het vertrouwen daarin.

ANDERE BAAN?

'Betekent dit alles nu dat ik mijn baan moet opzeggen, wanneer ik die blauwdruk heb gevonden en er JA tegen heb gezegd? De arbeidsmarkt is toch niet echt ingericht op mensen die hun eigen missie willen vervullen?' luidt een tegenwerping. Ik geloof dat er voor iedereen een eigen unieke en authentieke plek is, en dat we dáárheen kunnen vloeien, waar onze talenten het meest optimaal samenwerken ten dienste van het grote geheel. Wanneer jij je missie vervult, geef je anderen de gelegenheid om ook hún missie te vervullen. Letterlijk: de uitgever stelt de schrijver in staat zijn boeken te publiceren, de schrijver biedt weer de uitgever de gelegenheid zijn vak uit te oefenen. Zo zijn beiden dienstbaar aan elkaar en aan het grote geheel. Ik geloof dat er een groot weefwerk is, waarin ieder zijn plek kan innemen voor het welzijn van allen.

Wanneer je bereid bent je leven (meer) in overeenstemming met je blauwdruk in te richten zal dat soms inderdaad betekenen dat je van baan verandert, maar dan zat je hoogstwaarschijnlijk al op een werkplek die jou niet kon vervullen. Een vrouw die bij de recherche werkte, maar geen talent als 'onderzoeker' op haar spelbord had liggen, ontdekte dat ze veel liever haar leermeester in zou zetten en les zou geven. Ze is binnen dezelfde organisatie naar de afdeling opleiding en training gegaan. En soms kan het betekenen dat je de ruis uit je leven haalt en die dingen nalaat waarvan je weet dat ze je

eigenlijk tegenhouden. Zo stopte een arts uiteindelijk met het werk op een consultatiebureau om zich volledig te kunnen wijden aan het geven van cursussen in yoga en het componeren van muziek. Je kunt pas de volgende deur openen als je de vorige echt gesloten hebt. Veel mensen blijven echter lang aarzelen in het halletje ertussenin. En soms kan het betekenen dat je alleen de motivatie waarmee je werkt verandert, zoals de architect die dure panden ontwierp en eigenlijk voornamelijk door geld werd gedreven. Hij was niet gelukkig. Toen hij vervolgens zijn motivatie veranderde in mensen behulpzaam zijn zo goed en goedkoop mogelijke huizen neer te zetten, kreeg hij aanmerkelijk meer klanten, verdween zijn depressie en kreeg hij weer contact met zijn oorspronkelijke enthousiasme voor zijn vak. Maar het vaakst betekent het dat je eindelijk jezelf de gelegenheid geeft je droom te volgen en die dingen te gaan doen die jou inspireren en waardoor jij anderen inspireert. Een vrouw vond dankzij het spel de moed om al haar schilderspullen tussen de gezinsspullen uit te vissen en een eigen atelier te zoeken voor de kunstenaar in haar. En haar man steunde haar in dit voornemen. Want wanneer we gaan staan voor wat onze missie is, spreken we onze waarheid, en dat heeft altijd effect op de mensen om ons heen. Dit geldt niet alleen voor echtgenoten, maar ook voor collega's en bazen.

TOT SLOT: BLAUWDruk EN VRIJE WIL

Er is dus een blauwdruk van de ziel waarnaar we ons leven kunnen inrichten, en dat lijkt een goede keuze, wanneer we tenminste gelukkig willen zijn. Maar er is de vrijheid met onze talenten iets heel anders te gaan doen, of ze in het geheel niet in te zetten, zoals de laatste dienaar in de parabel van Jezus: hij had zijn ene talent (munteentheid in het oude Israël) begraven en gaf het terug aan zijn meester bij diens terugkomst. Zijn collega's hadden hun talenten verdubbeld door ermee aan het werk te gaan. De meester nam het ene talent af van de luie dienaar en gaf het aan degene die zijn kapitaal vermeerderd had.

We hebben de vrijheid van keuze, maar er is wel een sterke aandrang vanuit ons diepste wezen om te luisteren naar onze roeping. Dan is er vervulling en een grote mate van moeiteloosheid in je leven. Dan gaan blauwdruk en vrije wil samen, omdat jij je persoonlijke wil in dienst hebt gesteld van de grotere wil van je ziel, je Zelf, of de wil van God zo je wil. Want het is nooit te laat om je missie te vervullen.

Voor informatie over lezingen, workshops, privé-sessies, trainingen en andere activiteiten met het Talentenspel, bezoek de web-site: www.talentenspel.nl